

Sygn. akt II KK 382/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 6 października 2021 r.,
sprawy **M. K. B.**
skazanego z art. 158 § 3 k.k. i in.
z powodu kasacji obrońcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 marca 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 13 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z 13 sierpnia 2020 r., orzekł wobec M. K. B. karę łączną 9 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny, powstałe z połączenia kar jednostkowych wymierzonych za popełnienie kilku przestępstw – w tym za wzięcie udziału w pobiciu ze skutkiem śmiertelnym. Sąd Apelacyjny w (...)- po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2021 r. apelacji obrońcy (co do kary) i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej (co do wysokości nawiązki) – zmienił pierwszoinstancyjny wyrok przez m.in. złagodzenie kary łącznej pozbawienia wolności do 7 lat.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca M. K. B.. Podniósł dwa zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 63 k.k. przez brak zaliczenia na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oraz art. 41 § 1 k.p.k. przez brak wyłączenia od rozpoznania przed Sądem *a quo* sędziego J. W., mimo że, wydając dwukrotnie postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, wyraził pogląd, iż skazany „dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów”. W konsekwencji wniósł o wydanie rozstrzygnięcia kasatoryjnego.

Prokurator Rejonowy w S. zażądał w pisemnej odpowiedzi na kasację jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się w bezzasadna w stopniu oczywistym.

Za cały komentarz do pierwszego zarzutu niech wystarczy uwaga, że jeżeli wyrok nie zawiera postulowanego przez art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. rozstrzygnięcia lub zawiera błędne rozstrzygnięcie, sąd orzeka o tym na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 420 § 1 lub 2 k.p.k. Ugruntowany jest w judykaturze pogląd, że skoro naruszenie art. 63 § 1 k.k. możliwe jest do naprawienia w zwykłym trybie, to brak podstaw do korygowania w tym zakresie wyroków za pomocą kasacji (zob. postanow. SN z 8 listopada 2016 r., V KK 148/16).

Drugi zarzut kasacyjny oparty został na ewidentnie nieprawdziwym założeniu. Przytoczona *in extenso* przez samego skarżącego treść uzasadnień postanowień z 9 kwietnia i 8 października 2019 r. o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, autorstwa sędziego J. W. (mowa w nich o „dużym prawdopodobieństwie”, że M. K. B. dopuścił się zarzucanych mu przestępstw), jaskrawo przeczy sformułowanej w zarzucie kasacyjnym tezie, jakoby w orzeczeniach tych stwierdzono, że skazany „dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów”. Użyte we wskazanych postanowieniach sformułowania wykluczają możliwość przyjęcia, że przesądzono w nich kwestię winy skazanego, albowiem tylko wówczas niezbędne stałoby się rozważenie wyłączenia sędziego z powodu, o którym mowa w art. 41 § 1 k.p.k. (zob. postanow. SN z 10 maja 2006 r., III KK 338/05).

W tym stanie rzeczy, podkreślając, że kasacja – co do zasady – rozpoznawana jest tylko w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.